

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobkyně **S. B.**, nar., státní příslušnost .., t.č. pobytem, zast. JUDr. Bělou Sedláčkovou, advokátkou se sídlem advokátní kanceláře Václavská 226/2, Brno, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, poštovní schránka 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2017, č.j. OAM-8/ZA-ZA11-ZA02-2017

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

III. Odměna právní zástupkyně žalobkyně JUDr. Běly Sedláčkové, advokátky se sídlem Václavská 226/2, Brno, 603 00 ve výši 20.570 Kč, bude vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobkyně uvedla, že dne 5.1.2017 podala žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Bylo s ní zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany č.j. OAM-8/ZA-ZA11-ZA02-2017, ve kterém ji nebyla udělena ochrana podle zákona o azylu. Domnívá se, že správní orgán v řízení dostatečně nezohlednil některé skutečnosti a naopak jiným přikládal příliš velkou váhu, v důsledku čehož byla nesprávně posouzena její životní situace a mezinárodní ochrana ji nebyla přiznána.

Sdělila, že je občanka gruzinské národnosti a v ČR požádala o azyl spolu se svým manželem. Z byla nucena uprchnout v důsledku členství manžela v Národní straně, neboť mu bylo vyhrožováno smrtí kvůli jeho členství v této straně. Tuto skutečnost žalobkyně zmínila již ve

správním řízení, nicméně správní orgán využil její dočasné dezorientace a špatného psychického stavu a při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně společně s manželem nebyli schopni sdělit zcela přesně požadované informace, které, jak se domnívá, vedly k zamítnutí její i manželovi žádosti o azyl.

Manžel žalobkyně pracoval v jako řidič tzv. maršutky a ke vstupu do strany byl přinucen v práci, neboť měl strach, aby o práci nepřišel. Následně, jako ostatní řidiči maršutek, byl nucen agitovat ve prospěch strany bývalého prezidenta Nevěděl, zda maršutky nejsou odposouchávány a ze strachu o ztrátu zaměstnání či jiných postihů agitoval ve prospěch strany. Nicméně nikdy se o politiku nezajímal do velkých detailů a proto při pohovorech nebyl schopen správně uvést všechny informace. Navíc při pohovoru nebyly zohledněny podmínky v, kde ne vše se děje oficiální cestou a např. vydávání členských průkazů probíhá různými způsoby. Členem strany byl manžel žalobkyně a ne zcela dobrovolně, byl, jak uvedla, nucen v její prospěch agitovat, nicméně správní orgán se zabýval jen skutečnostmi, které při pohovoru nebyl schopen osvětlit a nevěřili mu.

Správní orgán nevzal dostatečně v potaz současnou situaci v, která navenek působí jako demokratická země, nicméně v poslední době dochází ke kriminalizaci lidí okolo bývalého prezidenta, který začal být trestně stíhán spolu se svými blízkými spolupracovníky (důkazem budiž jeho současné působení na Ukrajině a proruská orientace současného prezidenta ...).

Situace je obdobná i v nižších patrech politického života, kde dochází k pronásledování členů bývalé vládní strany a tzv. „vyřizování účtů“. K tomuto dochází pozvolna a pronásledování není oficiálně organizováno státem, nicméně důsledkem tohoto pronásledování bylo mimo jiné vyhrožování smrtí i jejímu manželovi. Žalobkyně se domnívá, že bylo jen otázkou času, kdy by došlo k pronásledování i její osoby, jakožto manželky příslušníka bývalé vládnoucí strany. Navíc, v dané situaci bylo zřejmé, že vzhledem k jejímu špatnému zdravotnímu stavu a skutečnosti, že se o ni nemá kdo postarat, by smrt manžela vedla v konečném důsledku i ke smrti samotné žalobkyně. Manžel žalobkyně byl několikrát navštíven ve svém domově a odveden, bylo mu vyhrožováno smrtí. Proto se rozhodli ze země uprchnout a požádat o azyl.

Domáhala se tedy toho, aby napadené rozhodnutí žalovaného, kterým jí nebyl přiznán azyl, bylo zrušeno a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Právní zástupkyně žalobkyně pak žalobu doplnila tak, že žalobkyně rozhodnutí považuje za nesprávné z uvedených důvodů:

Ačkoliv žalobkyně i její manžel popravdě obsáhle vyličili důvody, pro které byli nuceni svoji vlast opustit, žalovaný tyto důvody náležitě nezohlednil, tyto důvody bagatelizuje, klade na žalobkyni i jejího manžela přílišné nároky stran toho, co mohli či nemohli udělat.

Konkrétně žalovaný v napadeném rozhodnutí neustále zlehčuje a bagatelizuje hrozbu zabití manžela žalobkyně, kterou, jak uvedl, mu tlumočil jeden z pracovníků gruzínské policie. Žalobkyně taktéž popsala, že jak riziko jeho zabití, tak i riziko policejní šikany spočívá jednoznačně v jeho politické činnosti, resp. v tom, že je pro projevení politického názoru. Žalobkyně se domáhá především ochrany podle ust. § 13 zákona o azylu, kdy primárním důvodem k odchodu z vlasti bylo pronásledování jejího manžela, kdy žalobkyně jednak

jednotlivé incidenty díky psychosomatickým potížím zdravotně těžce nesla a jednak jejímu manželovi podle všech okolností ve vlasti hrozila smrt.

Žalovaný dále na jedné straně vyčítá žalobkyni i jejímu manželovi, že se věc nepokusili vyřešit jinak, na straně druhé toto řešení (přechodné pobyty v cizině vedené snahou, aby se „situace uklidnila“ a „aby na něj zapomněli“) žalobkyni i jejímu manželovi vyčítá a užívá jej k argumentaci pro neudělení mezinárodní ochrany. Je však evidentní, že pro trvalé vycestování se žalobkyně, resp. i její manžel rozhodli až poté, co bylo manželovi žalobkyně naznačeno, že by mohl být zabit.

Rozhodnutí žalovaného dále, podobně jako v případě manžela žalobkyně obsahuje celý výčet možností, jaké dává gruzínské právo občanům k ochraně před nezákonným počínáním úředních osob a před účelovou kriminalizací. Tato mantra žalovaného sice zní přesvědčivě a dost možná má žalovaný o psaném gruzínském právním řádu pravdu, avšak je rozdíl mezi právem psaným a právem, jaké je (nebo spíše není). Zde projevuje žalovaný až cynický alibismus. Postačí, aby měl stát původu žadatele v právním řádu sepsáno několik institutů, které se v praxi nemusí vůbec dodržovat či reálně vůbec neexistují a pro žadatele to ze strany žalovaného znamená, že azyl nemusí být udělen. Sice poněkud přehnaně, avšak nikoliv nemístně lze uvést, že nacistické postihovalo v rámci svých trestních předpisů vraždu, což však nikomu ze státní mašinerie nebránilo na okupovaných územích a v koncentračních táborech vraždit dokonce v masovém měřítku. Tudíž vývody žalovaného, jak široké možnosti právní ochrany má průměrný, narážejí na reálné fungování justice a policie. Samozřejmě lze uvěřit, že i v se najde nezávislý a nestranný soud. I ten je však nucen rozhodovat na základě důkazů, které samozřejmě povětšinou obstarává policie. Vystává potom otázka, zda je nezávislý a nestranný soud potom schopen odlišit důkaz pravdivý od důkazu podstrčeného, což je např. v případě nálezů nelegální zbraně vysoce nejistá záležitost. A i když se gruzínské právo patrně honosí širokým výčtem institutů právní ochrany před zvlášť úředních osob, nelze vyloučit, že případné stížnosti mohou skončit ihned ad acta a stěžovatel ve vězení nebo mrtvý, ať se již jedná o praxi státu nebo jen některých zájmových skupin. Při vši úctě k žalovanému, realitu gruzínské policie a justice zná patrně lépe manžel žalobkyně a ona sama, než žalovaný.

Žalobkyně a její manžel uvedli konkrétní okolnosti, nikoliv jen obecná tvrzení o nefungujícím systému. Ze své pozice udělali vše, co udělat mohli, než se dozvěděli, že manžel žalobkyně hrozí smrt, a musel tedy ze své vlasti uprchnout. Žalovanému se na druhé straně nepodařilo prokázat, že důvody pro reálné obavy o život žalobkynina manžela a) neexistují, b) nejsou v souvislosti s jeho politickou činností. Proto manžel žalobkyně splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, kdy z důvodu sloučení rodiny je zapotřebí též žalobkyni udělit azyl. Nelze taktéž vyloučit, že pokud by manžel žalobkyně dostal azyl v české republice a žalobkyně nikoliv, mohly by se osoby, které pronásledovaly manžela žalobkyně zaměřit právě na žalobkyni a působit jejím prostřednictvím útrapy též jejímu manželovi.

V případě žalobkyně lze dále uvést, že její zdravotní stav trpěl obzvláště značnými potížemi, pokud byl manžel žalobkyně vystaven zatčení a zadržování. Těžko dále věřit žalovanému, že přihlédl, nebo dokonce že se zabýval zdravotní situací žalobkyně.

Pokud si je žalovaný na jedné straně vědom skutečnosti, že žalobkyni byla doporučena psychiatrická léčba, je otázkou, proč se bez dalšího nezabýval hodnocením duševního stavu žalobkyně, zda žalobkyně chápe úkony žalovaného, zda jsou jí známy důsledky těchto úkonů

a její případné reakce na ně, zda rozumí poskytovaným poučením a zda zná svá procesní práva. Žalovaný se pouze spokojil s označením žalobkyně jakožto svéprávné, a to i za situace, kdy jsou psychické problémy žalobkyně evidentní. Lze mít za to, že žalovaný dostatečně nezkoumal procesní způsobilost žalobkyně z hlediska požadavků ust. § 29 odst. 1 správního řádu, ani z hlediska nutnosti, aby žalobkyně měla v řízení podpůrce dle ust. § 45 a násl. občanského zákoníku. Pokud dále u příležitosti seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí žalobkyně uvedla, že nevidí, měl jí být obsah spisu přečten.

Žalovaný tak v rozporu s ust. § 4 odst. 4 a § 7 odst. 2 správního řádu omezil žalobkyni na jejich procesních právech, kdy zřejmě vidinu rychlého vyřízení věci nadřadil procesním právům žalobkyně.

Pokud se jedná o navrhované důkazy, žalobkyně podotýká, že v tomto ohledu je ve značné nevýhodě, jelikož v úvahu připadající svědci či listiny se nacházejí v Gruzii, kam ona ani její manžel nechtějí vycestovat.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že popírá oprávněnost námitek uvedených žalobkyní a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu či zákona o azylu. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení mezinárodní ochrany, výpověď žalobkyně, shromážděné informace o zemi původu, a na vydané rozhodnutí žalovaného, jako správního orgánu, který postupoval v souladu s mezinárodními závazky, se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu, a proto na rozdíl od žalobkyně nepovažuje napadené rozhodnutí za vadné, nesprávné či nezákonné. Žalovaný trvá na správnosti vydaného rozhodnutí, neboť dle jeho názoru žalovaný správní orgán zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi, které žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla, a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro rozhodnutí. Po jejich posouzení však nezjistil žádné důvody pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, § 14, § 14a) či § 14b) zákona o azylu, a proto žalobkyni nebyla mezinárodní ochrana udělena v žádné z jejich forem.

K tomu žalovaný dále uvádí, že má povinnost zjistit skutečný stav věci dle ust. § 3 správního řádu pouze v rozsahu důvodů, které jmenovaná v průběhu správního řízení uvedla. Správní orgán trval na tom, že vycházel ze spolehlivě zjištěného skutečného stavu, za jehož účelem byl s žalobkyní proveden pohovor. Během pohovoru měla žalobkyně možnost uvést veškeré relevantní důvody, jež ji vedly k opuštění vlasti a popsat všechny potíže, které ve vlasti měla a které ji vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu. V odpovědích nebyla žalobkyně nijak omezována a správnost sepsaného protokolu stvrdila svým podpisem. Žalovaný shromáždil za účelem vydání rozhodnutí rozsáhlé v době vydání aktuální a zcela dostačující podklady, z nichž vytěžil potřebné informace tak, aby byl s ohledem na individualizaci daného případu zjištěn skutečný stav věci. Správní orgán uvedl, že informační zdroje sloužící jako podklady pro vydání rozhodnutí o mezinárodní ochraně jsou zcela dostačující, respektovány soudními orgány a přiměřeně aktuální k době vydání rozhodnutí. Správní orgán z nich vytěžil informace tak, aby zjistil skutečný stav věci. Žalobkyně měla možnost se před vydáním rozhodnutí dne 13.2.2017 seznámit s obsahem spisového materiálu, mohla proti podkladům vznést námitky či připomínky, případně je doplnit o materiály, o kterých se domnívá, že by více vystihovaly její situaci. Co se týče námitek žalobkyně, že tato v průběhu seznámení uvedla, že nevidí, a tudíž jí měl být obsah správního spisu přečten, uvedl správní orgán, že žalobkyně se k seznámení se spisem dostavila, přestože měla možnost se s ohledem na svou

zdravotní indispozici omluvit a požádat o náhradní termín. Žalobkyni byl prostřednictvím tlumočnicka vysvětlen postup při seznamování se spisovým materiálem, a i přesto uvedla, že se seznámit nechce. Taktéž nedoložila žádné další podklady k prokázání jí tvrzených důvodů. Správní orgán je toho názoru, že po celou dobu správního řízení měla žalobkyně možnost v souladu s ust. § 36 odst. 1 správního řádu, navrhnout důkazy a činit jiné návrhy, měla možnost v souladu s ust. § 38 správního řádu, nahlížet do spisu, nebo v případě pochybností ohledně jejích schopností seznámení či jiných úkonů měla možnost využít právního zastoupení či pomoci od některé z neziskových institucí. Toto však žalobkyně neučinila. Naopak námitku ohledně nepřečtení spisového materiálu uplatnila až nyní v žalobě proti rozhodnutí, ač tak mohla učinit v průběhu jakéhokoliv úkonu, který před správním orgánem probíhal. Dle názoru žalovaného je tak námitka žalobkyně zcela účelová a neprokazující nezákonnost daného postupu.

V souvislosti s nevyužitím možnosti ochrany v zemi původu, správní orgán odkázal na rozsudek ze dne 22.12.2005, č.j. 6 Azs 479/2004-41, podle kterého: „*Aby bylo možné shledat absenci ochrany ze strany státu, musel by stěžovatel vyčerpat všechny reálně dostupné prostředky ochrany.*“ K tomuto pak správní orgán dále odkazuje na rozsudek NSS ze dne 24.11.2016, č. j.: 5 Azs 251/2016-19, ve kterém uvedl: *Nejvyšší správní soud především podotýká, že již opakovaně zaujal stanovisko k případům, kdy cizinec nevyužije vnitrostátní ochrany v zemi původu proti tvrzenému bezprávní a pak se domáhá mezinárodní ochrany v zemi, kde požádal o udělení mezinárodní ochrany. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.6.2005, sp.zn. 4 Azs 395/2004, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že: „Obecné tvrzení o pronásledování, bez prokázání existence takového pronásledování za situace, kdy se stěžovatel účinně neobrátil se svými problémy na domovské orgány, nelze podřadit pod zákonem vymezené důvody udělení azylu“.* Stejný právní názor zaujal i v rozsudku ze dne 10.2.2006, sp.zn. 4 Azs 129/2005. Správní orgán tak setrvává na svém názoru, že žalobkyně a její manžel nejprve měli a mohli využít ochrany v zemi jeho původu a až posléze se dovolávat ochrany v jiném státě.

Jak sama žalobkyně připustila, její azylový statut se odvíjí od statutu manžela, neboť ona sama žádné problémy v zemi původu neměla. V jeho případě se však nepotvrdilo, že by tento byl v zemi původu vystaven pronásledování z azylově relevantních důvodů.

K námitkám žalobkyně týkající se jejího zdravotního stavu a posouzení její procesní způsobilosti správní orgán uvedl, že jejím zdravotním stavem se velmi rozsáhle zabýval již v odůvodnění napadeném rozhodnutí. Bylo prokázáno, že některými zdravotními problémy (např. cukrovka) trpěla žalobkyně již v době, kdy pobývala v zemi původu. Tyto tam zdárně dle jejího prohlášení léčila a nebyla jí tam dostupná léčba odpírána. Jedinou výtku, kterou žalobkyně v průběhu pohovoru uvedla, byla skutečnost, že musela část léčby platit, a tudíž když už manžel nemohl tolik pracovat, bylo to špatné. Správní orgán v této souvislosti odkázal na rozhodnutí ze dne 25.4.2006, kdy pod sp.zn. 30 Az 84/2005 Nejvyšší správní soud jasně uvedl, že pouhá nespokojenost s úrovní zdravotní péče v zemi původu není zákonným důvodem pro vyhovění žádosti o udělení azylu. Dále bylo prokázáno, že přestože k některým zdravotním potížím došlo až po vycestování, tyto si značnou mírou způsobila žalobkyně sama, např. tím, že odmítala jídlo, pití, léky či další zdravotnickou pomoc. Žalobkyně se tak sama, přestože jí byla léčba na území České republiky nabídnuta, vzdala této možnosti. V průběhu řízení nebyla zjištěna patologická příčina žadatelských zdravotních problémů. Značná část byla také způsobena žadatelským psychickým stavem, který byl však do značné části posouzen jako účelový. V této souvislosti pak správní orgán odkázal na odůvodnění

napadeného rozhodnutí, zejména pak na stranu 3 a 6. Žalovaný správní orgán je přesvědčen, že v případě žalobkyně nepochybil, neboť bylo prokázáno, že její zdravotní stav svou závažností v žádném případě nedosahuje takové intenzity, aby ji mohl být udělen azyl z důvodu zvlášť zřetele hodných.

Dle názoru správního orgánu je z odůvodnění napadeného rozhodnutí patrné, že správní orgán posuzoval všechny skutečnosti, které v průběhu správního řízení vyšly najevo, a v napadeném rozhodnutí dostatečně uvedl důvody, které ho vedly k zamítnutí žádosti žalobkyně. Odkázal tedy na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém se správní orgán velmi rozsáhle vypořádal s důvody pro neudělení mezinárodní ochrany v jakékoliv její formě a navrhoval žalobu zamítnout jako nedůvodnou.

10.7.2017 zaslala žalobkyně krajskému soudu „Zpráva z psychologické intervence realizované na žádost klienta PoS Kostelec, kdy uvedeno, že akutálně je patrný reaktivní pokles nálady po odloučení od dospělého syna a jeho rodiny, kteří žijí údajně 13 let ve Švédsku. Aktuální třes pravé paže a popisované omezení hybnosti v Zastávce u Brna imponují tendenci ke kontroverzním poruchám hybnosti. Klientka navštěvuje diabetologickou ambulanci, kardiologickou ambulanci – z jejího popisu vyplývá, že si na základě subjektivní spokojenosti změnila medikaci z poslední ordinované na farmaka, která ji vyhovovala ve Švédsku a údajně jdou koupit i v ČR. Konkrétní názvy farmak neuvádí. Současně perseveruje na subjektivním vnímání zhoršených otoků končetin, tendenci k zácpě a spánkových obtížích. Byla jí doporučena pomoc při zajištění kardiologické kontroly k nastavení medikace, vzhledem k lpění na prožitku zácpy, který koreluje s ličeným snížením aktivity a lpěním na farmakologické podpoře je doporučeno využít podpůrného postupu, kdy si nechá přes noc vyluhovat ve vodě polévkovou lžící otrub a ráno tekutinu vypije. Klientka sice uvádí, že vypije přes 2 litry tekutin denně a vypije maximálně 2 černé kávy, ale u pevné stravy poukazuje na finanční omezení a investici do výše zmíněných farmak. Manžel jí údajně doprovází dvakrát denně na krátkou procházku před budovu. Právě postupné připomínání zvládaných aktivit může vést k postupnému odpoutávání se na aktuálně zvýšených somatických stescích a navození přirozeného biorytmu.

Na vyjádření žalovaného pak žalobkyně reagovala replikou ze dne 28.8.2017, že k procesním otázkám žalovaný zaujal stanovisko kde zdůrazňuje, co všechno žalobkyně učinit měla, ovšem vyhýbá se odpovědi na otázku, zda jednak zajistil, že žalobkyně skutečně ví, jaká práva a povinnosti má ve vztahu k jednotlivým procesním úkonům a jednak, zda je žalobkyně v takovém psychickém a fyzickém stavu, aby tato práva a povinnosti mohla v řízení adekvátně uplatnit. Problémy se zrakem a problémy psychického rázu žalobkyně během řízení žalovanému sdělila a ani tehdy, ani nyní se jí nedostalo odpovídajícího způsobu jednání ze strany žalovaného. Pokud žalovaný označuje psychický stav žalobkyně jakožto účelový a k tomuto tvrzení nepředložil jediný důkaz, nemluvě o tom, že by snad zadal vypracování znaleckého posudku za účelem zjištění pravého psychického stavu žalobkyně, jelikož se jedná o otázku ryze odbornou, jejíž posouzení žalovanému v žádném případě nepřísluší. Pokud si je žalovaný na jedné straně vědom skutečnosti, že žalobkyni byla doporučena psychiatrická léčba, je otázkou, proč se bez dalšího nezabýval znaleckým hodnocením duševního stavu žalobkyně, zda žalobkyně chápe úkony žalovaného, zda jsou jí známy důsledky těchto úkonů a její případné reakce na ně, zda rozumí poskytovaným poučením a zda zná svá procesní práva nejen formálně, ale ve smyslu jejich reálného obsahu. Žalovaný se pouze spokojil s ničím nepodloženým označením žalobkyně jakožto svéprávné, a to i za situace, kdy jsou

psychické problémy žalobkyně evidentní a žalovaný, jak shora uvedeno, není oprávněn posuzovat psychický stav žalobkyně.

Ve vztahu k manželství žalobkyně lze pak uvést, že žalovaný rovněž setrvává na bagatelizaci a formalizaci její situace, kdy ani v tomto směru se žalovaný nikterak nevypořádal se vznesenými připomínkami žalobkyně.

Žalovanému se ani v rámci jeho vyjádření nepodařilo prokázat, že důvody pro reálné obavy o život žalobkynina manžela neexistují, popř. nejsou v souvislosti s jeho politickou činností. Proto manžel žalobkyně splňuje podmínky § 12 zákona o azylu, kdy z důvodu sloužení rodiny je zapotřebí též žalobkyni udělit azyl. Nelze taktéž vyloučit, že pokud by manžel žalobkyně dostal azyl v ČR a žalobkyně nikoliv, mohly by se osoby, které pronásledovaly manžela žalobkyně, zaměřit právě na žalobkyni a působit jejím prostřednictvím útrapy též jejímu manželovi.

Zástupkyně žalobkyně pak založila do spisu lékařskou zprávu z níž vyplývá, že je objednána na oční operaci – operace katarakty na 19.10.2017. Zdůraznila znovu, že její věc, udělení mezinárodní ochrany je závislá na případě jejího manžela, tedy že je pro ni důležité, zda bude udělena mezinárodní ochrana jejímu manželovi a následně kopií dokladů o nákupch léků, které sihradí.

Pokud jde o přezkoumávané rozhodnutí, vydané dne 2.3.2017 pod č.j. OAM-8/ZA-ZA11-ZA02-2017, tímto rozhodnutím žalovaný zamítl žádost o mezinárodní ochranu podle § 12 §, 13, § 14, § 14a) a § 14b) zák.č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), tedy bylo rozhodnuto, že se azyl neuděluje.

Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že dne 5.1.2017 podala žalobkyně žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Dne 10.1.2017 žalobkyně poskytla údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR a sdělila, že se narodila 6.8.1952, je státní příslušnicí, jezidské národnosti jezidského vyznání, bez, politického přesvědčení a je vdaná. Manžel žalobkyně N. B., nar., je rovněž státním příslušníkem Gruzie a je rovněž žadatelem o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Mají jednoho syna. Ten je dospělý a žije ve Švédsku. Poslední adresu v místě ve své vlasti uvedla hlavní město Tbilisi. K cestě do ČR uvedla, že dne 8.12.2016 odcestovala letecky z do a odtud pokračovala kamionem do Švédska. V prosinci 2016 požádala ve Švédsku o udělení mezinárodní ochrany a v rámci dublinského systému byla dne 5.1.2017 letecky transferována do ČR. O udělení mezinárodní ochrany nyní žádá, protože ji sem odvezli. Chtěli s manželem zůstat u syna, ale řekli jim, že mají česká víza a mají jet do ČR. Vůbec nezohlednili, že je invalidní. Migrační služba jí nadávala a udělala z ní invalidu. V Gruzii měli velké problémy, problémy měl manžel. Nenechali je na pokoji, nenechali je žít, vyhrožovali jim. Přesně neví, sdělí to manžel. Museli pobíhat sem a tam. Stálo ji to zdraví. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že ji bolí srdce, má všechno paralyzované, nemůže hýbat rukou. Má špatný zrak, na jedno oko nevidí vůbec, na druhé trochu. Dvakrát měla mrtvici a měla i infarkt. Pořád je jí špatně. Nefungují jí ledviny, ve Švédsku byla měsíc v nemocnici a pět dní jí ledviny vůbec nefungovaly.

Pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl s žalobkyní proveden dne 10.1.2017 za přítomnosti tlumočnice ruského jazyka. V průběhu pohovoru žadatelka mj. uvedla, že v údajích k žádosti uvedla všechny důvody, proč v ČR žádá o mezinárodní ochranu. opustila asi v prosinci 2016 z tohoto důvodu, že tam manžel měl velké

problémy. Neví s kým a jaké měl manžel problémy, je to nějaká politika. Ona byla pořád nemocná. Kvůli nim měla infarkt a mrtvici. Bylo jí v té době hrozně špatně. Na výzvu správního orgánu, aby uvedla o manželových problémech vše, co ví, sdělila, že to nemůže říct, ale ví, že to byly velké problémy v práci. Když přišla policie, bylo jí zle, dostala infarkt a ležela. Problémy začaly mítinkem, ale neví, co to bylo za mítink. Má dlouho cukrovku, a když se rozrušila, udělalo se jí špatně a dostala infarkt. Manžel se živil jako řidič maršrutky. Neví, jestli ve firmě nebo sám. Ona nic nedělala, byla doma, bylo jí špatně. Cukrovku má 25 let. Stále je jí hůř a hůř. Když ji chtějí léčit, dají jí injekci nebo léky a hned ji stoupne hladina cukru. Dávají jí injekce a léky, ale nic jí nepomáhá. Na dotaz, jaké konkrétní problémy má v souvislosti s manželem, uvedla, že přicházeli, odvedli ho a drželi třeba dva nebo tři dny. Neví, kam manžela odváděli. Byla doma, bylo jí špatně. Manžela odváděla policie, ale neví, jestli měl problémy s policií nebo v práci. Ke svým zdravotním problémům uvedla, že tyto začaly, když začaly uvedené potíže. Ve Švédsku se její zdravotní stav zhoršil. Na migrační službě na ni křičeli, nadávali, vyhrožovali. V pracovně se jí udělalo špatně, chvíli ji nechali, aby se vzpamatovala, dali jí vodu, a pak na ni zase začali křičet. Syn se jí zastával, ať ji nechají na pokoji. Chtěli ji odvést, ale na chodbě se jí udělalo zle a omdlela. Pak se jí udělalo špatně na ulici. Dali jí nějaké léky, odvezli domů autem, ale upadla do bezvědomí, a když se doma vzbudila, nemohla vstát. Poté ji vozili po různých vyšetřeních. Pět dní jí nefungovaly ledviny. Byla 21 dní v nemocnici. Bylo jí velmi zle. Vše se stalo kvůli švédské migrační službě. K řešení svých zdravotních problémů v sdělila, že chodila k lékaři kvůli cukrovce. Navštěvovala zdravotní středisko nebo lékař jezdil za ní domů. Nevzpomíná si, kdy prodělala infarkt a mrtvici, bylo to ale v době, kdy už měl manžel problémy. Nemyslí si, že může své zdravotní potíže řešit v, protože se tam bojí jet. Kdyby se tam mohla léčit, tak by nepřijeli. Kdyby neměli problémy, zůstali by tam. Na dotaz, proč si myslí, že by se v nemohla léčit, uvedla, že má už mnoho let cukrovku, v jí dávali léky a za všechno musela platit. Když už manžel nemohl tolik pracovat, bylo to špatné. Je také přesvědčena, že jí neléčili. Všechno si kupovala, za všechno platila. Dávali jí jen inzulin. Za něj nejdřív platila, ale pak jej dostávala. Jinak jí vůbec nepomohli. Když byli mladí, manžel pracoval, za všechno platili, všechno si kupovali, ale teď ve stáří je to špatné. Ohledně dostupnosti potřebných léků uvedla, že některé léky k dispozici byly, některé musela shánět nebo kupovat přes známé. Cukrovkou trpí 25 let a v souvislosti s ní mívala vysoký tlak a otékaly jí nohy. Jiné potíže, než o kterých hovořila, neměla. K tomu uvedla, že je nemocná žena, která seděla doma. Neví, co by jí v případě návratu do hrozilo. Vyhrožovali jim, nenechali je být, každou chvíli k nim někdo bouchal na dveře a odváděli manžela. Ona tam v takovém stavu být nemůže. Velmi by chtěla k synovi. Závěrem pohovoru uvedla, že prosí, aby jí správní orgán pomohl dostat se zpět za synem. Využila svého práva na zpětné přetlumočení zápisu pohovoru a protokol o pohovoru bez výhrad podepsala.

Na podporu svých tvrzení doložila správnímu orgánu celkem 14 stran lékařských zpráv ze Švédska a ČR.

V odůvodnění pak uvedeno, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenované jsou potíže manžela a její zdravotní stav. Žalovaný při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobkyně z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jejích výpovědí, jí doložených materiálů, vybraných částí spisového materiálu k řízení manžela, vyjádření ke zdravotnímu stavu ze dne 20.1.2017 a 8.2.2017 a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Konkrétně vycházel z informací MZV ČR č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26.2.2016 a č.j.

108787/2015-LPTP ze dne 24.7.2015. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu.

V souladu s ust. § 36 odst. 3, správní řád, byla dne 13.2.2017 žadatelce dána možnost se v rámci seznámení s podklady rozhodnutí s výše uvedenými informacemi seznámit, vyjádřit se k nim, navrhnout další podklady rozhodnutí či vyjádřit námitky proti zdrojům informací a způsobu jejich získání. Této možnosti jmenovaná využila a uvedla, že nevidí. Poté, co jí byl vysvětlen postup při seznamování s materiálem prostřednictvím tlumočníka, uvedla, že se nechce seznámit. Stran doplnění podkladů pro vydání rozhodnutí uvedla, že chtěla, aby jí byla poskytnuta pomoc. V Gruzii a ve Švédsku ji přivedli do takového stavu, v jakém je. Přijeli do Evropy s velkou nadějí. Přišla po svých a tohle se jí stalo. Ke zdrojům informací a způsobu jejich využití uvedla, že neví, co k nim má říci. Je jí 65 let. Dělalí si a píší, co chtějí a potřebují. Když člověka už nepotřebují, je jim jedno, co s ním bude.

Správní orgán v odůvodnění citoval, že podle ust. § 12 písm. a) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod. Po posouzení výše uvedených tvrzení žadatelky o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tato v průběhu správního řízení neuvedla žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjela ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byla azylově relevantním způsobem pronásledována. Jmenovaná uvedla, že nebyla členkou žádné politické strany ani organizace. Z jejích výpovědí v rámci řízení nevyplývalo, že by byla ve vlasti jakkoliv politicky aktivní. Správní orgán tedy konstatoval, že jmenovaná nebyla ve vlasti pronásledována pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Dále pak citoval ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, dle něhož se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Žalovaný uvedl, že správní orgán konstatuje, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu jsou taxativně vymezeny. To znamená, že jim žádné jiné nelze přidat. Mezi tyto taxativně vymezené důvody nelze zařadit zdravotní stav žadatelky. V průběhu řízení nedospěl správní orgán k závěru, že by výše jmenovaná mohla ve vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, tj. z důvodu její rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů, či že by jí takové pronásledování hrozilo v případě návratu do vlasti. Co se týče manžellových potíží, správní orgán se zabýval otázkou, zda z tohoto důvodu jmenované nehrozí ve vlasti odůvodněná obava z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině, v tomto případě k rodině. Správní orgán konstatoval, že se v případě manžela nepotvrdilo, že by tento byl ve vlasti vystaven pronásledování. V případě žalobkyně je nutné zdůraznit, že tato ve své výpovědi neuvedla, že by měla v souvislosti s manželovou činností konkrétní problémy, které by vědomě způsobily původci tvrzeného pronásledování. Náhlé zhoršení jejího zdravotního stavu (např. infarkt) nelze za výsledek pronásledování považovat mj. z toho důvodu, že původci pronásledování tuto změnu vědomě a cíleně nezpůsobili a tato změna byla podmíněna celkově

zhoršeným zdravotním stavem jmenované. Z výpovědi obou jmenovaných manželů vyplývá, že tvrzené potíže měl mít pouze manžel žadatelky a nikoliv sama žadatelka. Nadto správní orgán odkázal na informaci MZV ČR ze dne 26.2.2016, podle které má v Gruzii možnost obrátit se na policii každý, kdo je poškozen trestnou činností. Ač může být efektivita policejního vyšetřování ovlivněna mnoha faktory, nelze říci, že by byla méně či více efektivní v porovnání se zeměmi EU. V případě nečinnosti policie existuje možnost podat na nečinnost stížnost u Generální inspekce policie. Tamtéž lze rovněž podat stížnost v případě nelegální činnosti příslušníků policie. Příslušníci policie, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně jako kterýkoliv jiný občan a vyšetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. V rovněž existuje reálná možnost podat stížnost na pracovníka prokuratury, a to u Generální inspekce Hlavní prokuratury Státní zástupci, kteří spáchají trestný čin, jsou vyšetřováni stejně, jako kterýkoliv jiný občan země a prošetřování probíhá standardně jako v kterékoliv jiné zemi. Stížnost na jednání či nečinnost úřadů lze podat rovněž u veřejného ochránce práv, jehož institut je v velmi silný. Jmenovaná má rovněž možnost vyřešit své potíže přestěhováním se do jiné části, neboť podle informace MZV ČR ze dne 24.7.2015 není možnost stěhování v rámci ... nikterak omezena.

Správní orgán tedy neshledal při návratu do vlasti žalobkyně odůvodněný strach z pronásledování z důvodu ve smyslu § 12b) zákona o azylu a konstatoval, že žadatelka nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný pak posoudil, zda žalobkyně by splňovala podmínky podle § 14 zákona o azylu, dle něhož, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárních důvodů. V této souvislosti se žalovaný zabýval především rodinou, sociální a ekonomickou situací žalobkyně, přihlédl k jejímu věku a zdravotnímu stavu. Uvedl, že v průběhu řízení vyplynulo, že jmenovaná je dospělou a svéprávnou osobou. Je vdaná, její manžel spolu s ní žije v ČR. Její dospělý syn žije ve Švédsku. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že tento je celkově špatný. Prodělala mrtvici, infarkt, nefungují jí ledviny, má problémy se zrakem a s parálýzou končetin. Správní orgán se tedy věnoval zhodnocení jejího zdravotního stavu. Krom žadatelkou doložených zdravotních zpráv vycházel z vyjádření k jejímu zdravotnímu stavu, které si vyžádal. Z vyjádření lékařky Zdravotnického zařízení Ministerstva vnitra ČR ze dne 20.1.2017 vyplývá, že jmenovaná po příjezdu do ČR prodělala několik vyšetření u odborných lékařů, kteří však nezjistili žádné patologické příčiny, vysvětlující její zdravotní stav. Ze zprávy dále vyplývá, že část zdravotních potíží si jmenovaná způsobila sama tím, že v reakci na stres odmítala tekutiny, stravu a léky. Ze zprávy rovněž vyplývá, že jmenovaná trpí situační depresí a jedná se o osobnost s pithiatickými rysy velmi podobnými účelovému jednání. Z uvedené zprávy rovněž vyplývá, že t.č. se zdravotní stav jmenované jevil jako stabilizovaný a z hlediska interních chorob uspokojivě kompenzovaný. Nebyla nutná další lékařská intervence za předpokladu pravidelného užívání medikace, stravy a tekutin. Dle názoru lékařky byla jmenovaná schopna transportu do své vlasti. Co se týče dalšího vývoje zdravotního stavu jmenované, bude docházet k dalšímu postupnému zhoršování jejího zdravotního stavu, zejména hypertenzních a diabetických změn. Při dodržování užívání medikace a režimových opatření by se mělo dařit udržet zdravotní stav jmenované v nejbližší době stabilizovaný. Ze zprávy lékaře ZZ MV ze dne 8.2.2017 vyplývá, že se zdravotní stav jmenované ode dne vydání předchozí lékařské zprávy nikterak nezměnil. Jmenovaná si pouze stěžovala na bolest očí, břicha a potíže s katetrem. Dne 28.2.2017 doložila jmenovaná propouštěcí zprávu z Nemocnice Ivančice, kde měla podstoupit rehabilitaci, která by vyřešila její problémy s chůzí. Z propouštěcí zprávy mj. vyplývá, že jmenovaná byla hospitalizována

ve dnech 20. až 24.2.2017. Během rehabilitace opakovaně nespolupracovala a její výsledky byly závislé na jejím psychickém stavu. Jako problematický byl hodnocen také přístup jejího manžela (hyperprotektce). Vzhledem k nespolupráci pacientky bylo shledáno, že další pokračování rehabilitace by nebyla v její prospěch a rehabilitace byla ukončena s tím, že jmenovaná byla doporučena psychiatrická léčba. Propuštěna byla ve stabilním stavu.

V tomto ohledu správní orgán konstatoval, že jmenovaná si své zdravotní potíže způsobila částečně sama v reakci na rozhodnutí švédských migračních úřadů tím, že odmítala tekutinu, stravu a léky. V průběhu vyšetření, které proběhly jak ve Švédsku, tak i v ČR, nebyly zjištěny patologické příčiny zdravotního stavu jmenované. Z lékařských zpráv navíc vyplývá, že jmenovaná v průběhu lékařských, zákroků ne příliš dobře spolupracuje, což zcela jasně vyplývá např. z propouštěcí zprávy z rehabilitačního oddělení. Správní orgány konstatují, že ačkoliv měla jmenovaná možnost svůj zdravotní stav v ČR řešit, svým přístupem k léčbě se však této možnosti dobrovolně vzdala. Rovněž pak žalovaný konstatoval, že z doložených lékařských zpráv nevyplynulo, že by jmenovaná v průběhu pobytu v ČR byla v akutním ohrožení života nebo vážného ohrožení zdraví. S výjimkou rehabilitace nebyla během svého pobytu v ČR ani hospitalizována v nemocničním zařízení. Její zdravotní stav nelze považovat vzhledem k jejímu věku za mimořádný. K tomu správní orgán dodal, že se o jmenovanou může postarat její manžel a rovněž její dospělý syn, žijící ve Švédsku. Správní orgán pak konstatoval, že neshledává její zdravotní stav jako důvod hodný zvláštního zřetele a mezinárodní ochrana podle § 14 zákona o azylu se jí proto neudělila.

Správní orgán, tedy žalovaný pak zkoumal také, zda žalobkyně splňovala podmínky ust. § 14a) odst. 1 zákona o azylu – doplňková ochrana, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle § 14a) odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Žalovaný pak uvedl, že sama žadatelka o azyl neuvedla a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadatelce hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dle zprávy Amnesty International z dubna 2016 zrušila trest smrti pro všechny trestné činy. Zabýval se také tím, zda žadatelce o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Dále je uvedeno, že ze zprávy MZV ČR ze dne 17.6.2015 vyplývá, že Zastupitelskému úřadu ČR v ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nejsou známy případy postihu neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do ze strany státních orgánů ani nebezpečí ze strany soukromých osob. Není jim také známo, že by neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti byli diskriminováni nebo znevýhodňováni ze strany státních orgánů nebo že by měli problémy se

získáním dokladů. Potýkají se pouze s totožnými problémy jako ostatní občané Gruzie - vysoká míra nezaměstnanosti apod. Obecně se postavení občanů Gruzie po návratu do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí nikterak neliší od postavení rezidentů a uvedeným úřadům není známo, že by se tyto osoby potýkaly po návratu s nějakými obtížemi. Často jsou naopak v ekonomicky výhodnější pozici než jejich spoluobčané. V informaci MZV ČR ze dne 3.6.2016 ZU Tbilisi konstatuje, že se v tomto ohledu situace v Gruzii od roku 2015 nezměnila.

Jak již správní orgán uvedl, z výpovědi žadatelky o azyl nevyplynulo, že by ona sama měla v problémy s osobami, se kterými měl mít problémy její manžel. Správní orgán pak konstatoval, že jmenovaná má v případě jakýchkoliv budoucích potíží možnost obrátit se se žádostí o pomoc například na gruzínskou policii či veřejného ochránce práv. Z informace MZV ze dne 28.2.2016 vyplývá, že Jezidové a Gruzíni jsou si v Gruzii před zákonem rovni.

Žalovaný se pak v rozhodnutí velmi podrobně vyjadřoval ke zdravotnímu stavu žalobkyně, kdy konstatoval, že její zdravotní problémy začaly během jejího života ve vlasti. Např. cukrovkou trpí již 25 let. V souvislosti s cukrovkou měla také vysoký tlak a otékaly jí nohy. Během pobytu ve vlasti prodělala také infarkt a mrtvici. K dostupnosti zdravotní péče ve vlasti uvedla, že cukrovku řešila s lékařem, který za ní také jezdil domů. Ve vlasti byla zdravotně pojištěna. Ohledně dostupnosti léků v Gruzii uvedla, že některé léky k dispozici byly, jiné musela shánět nebo kupovat přes známé. Uvedla, že by se v Gruzii nemohla léčit, protože se tam musí za léčbu platit a když už manžel nemohl pracovat, bylo to špatné. Zdravotní stav jmenované se měl dále zhoršit ve Švédsku, kde v reakci na rozhodnutí imigračního úřadu odmítla přijímat tekutiny, stravu a léky, čímž si svůj zdravotní stav sama dále zhoršila. Jak již bylo zmíněno v odůvodnění neudělení humanitárního azylu, nebyla zjištěna patologická příčina jejich zdravotních problémů. Jmenovaná měla možnost své zdravotní potíže (např. potíže s chůzí) v ČR řešit, ale z důvodu, že s lékaři nespolupracovala, byla tato léčebná procedura ukončena. Správní orgán také uvedl, že žalobkyně měla možnost své zdravotní potíže řešit i ve Švédsku.

Dále v odůvodnění uvedeno, že se správní orgán také zabýval úrovní poskytované zdravotní péče v Pro tyto účely vycházel z Informace belgického úřadu pro cizince (IBZ) ze dne 27.6.2014, ze které vyplývá, že zdravotní systém poskytuje občanům jak primární, sekundární (specializovanou), tak terciální zdravotní péči. IBZ v rámci primární zdravotní péče výslovně zmiňuje zdravotní a sociální péči o starší osoby a služby pro posílání ke specialistům. Ohledně dostupnosti sekundární zdravotní péče zpráva mj. zmiňuje, že poskytovatelé tohoto druhu péče se nacházejí především v městských oblastech. K tomuto správní orgán připomíná, že jmenovaná uvedla jako své poslední místo bydliště ve vlasti hlavní město Problémy s dostupností a kvalitou mohou být terciální zdravotní péče, za kterou lze považovat vysoce specializované lékařské zákroky (transplantace, umělé oplodnění atd.). Tento druh péče však jmenovaná vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nepotřebuje. V existuje systém veřejného a komerčního zdravotního pojištění. Mezi skupiny osob, které spadají do sociálních programů zdravotního pojištění, patří mj. sociálně slabé osoby a osoby v důchodovém věku. Osoby, které nespadají do systému bezplatného zdravotního pojištění, mohou získat komerční zdravotní pojištění, které je částečně spolufinancováno ze strany státu. Zdravotní péče v je obecně poskytována s různou úrovní finanční spoluúčasti pacienta. Z informace IOM rovněž vyplývá, že v existuje systém sociálních dávek. Z lékařských zpráv vyplývá, že žadatelčin zdravotní stav je úměrný jejímu věku a správní orgán je toho názoru, že zdravotní systém je žadatelce schopen poskytnout adekvátní

zdravotní péči. Sama žadatelka v předchozím řízení navíc uvedla, že s dostupností zdravotní péče neměla ve své vlasti výraznější problémy. Dle informace MZV ČR ze dne 26.2.2016 nedochází v k diskriminaci při poskytování zdravotní péče z důvodu politické příslušnosti. Ačkoliv je možné říci, že systém zdravotní péče v s největší pravděpodobností neoosahuje kvalit zdravotního systému v ČR, nejedná se o natolik propastný rozdíl, aby bylo v případě jejího návratu do vlasti možné hovořit o nebezpečí vážné újmy ve formě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. V tomto správní orgán vychází také z rozsudku Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Azs 30/2007 ze dne 26.7.2007, ve kterém tento mj. konstatoval: „Nelze jistě vyloučit, že by doplňková ochrana byla cizinci udělena i z důvodů nedostatečné úrovně zdravotní péče v zemi původu; tato nedostatečnost by však musela dosahovat úrovně označitelné za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení, jak na ně pamatuje jak 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu, tak - aplikovatelný i na základě § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu - čl. 3 Evropské úmluvy, jak jej vyložil Evropský soud pro lidská práva.

Správní orgán bez ohledu na výše uvedené uvedl, že musí konstatovat, že jmenovaná měla možnost se v ČR léčit. Této možnosti však nevyužila tím, že s lékaři nedostatečně nespolečně pracovala. Dle názoru správního orgánu je tedy poněkud nadbytečné posuzovat úroveň zdravotní péče v Gruzii za situace, kdy jmenovaná neposkytuje lékařům dostatečnou součinnost na území států EU, kde lze považovat úroveň zdravotnictví ve srovnání s Gruzii za vyšší.

Správní orgán pak uvedl, že jmenované může ve vlasti pomoci její manžel a rovněž dospělý syn, žijící ve Švédsku. V případě syna se může jednat jak o formu osobní pomoci jmenované na místě, případně o pomoc materiální. Správní orgán je též toho názoru, že by žadatelčina situace v případě návratu do Gruzie nebyla v ničem horší než situace jiných obyvatel ve srovnatelném věku a zdravotním stavu a rozhodně by nenaplnila definici mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání.

Žalovaný po zhodnocení výpovědi žalobkyně a okolnostech jejího pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jejích hlavních motivů k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl k závěru, že by výše jmenované žadatelce o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Věc uzavřel pak žalovaný tak, že s ohledem na vše výše uvedené shrnuje, že v případě jmenované žadatelky nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochrana se tudíž neuděluje.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

Krajský soud na tomto místě uvádí, že v případě žalobkyně podmínky ust. § 12 zákona o azylu naplněny nebyly, neboť žalobkyně nebyla členkou žádné politické strany, v tomto směru se vůbec nikdy neangažovala a také se jí žádné příkoří nedělo, uváděla sama, že pouze v souvislosti s politickými aktivitami svého manžela se v několika případech stalo (bylo to fakticky 2x, jak uvedl samotný manžel žalobkyně, že byl zadržen na nějakou dobu policií)

a žalobkyně uvedla, že sama to snášela, tedy zadržení manžela, velmi těžce a v důsledku toho se zhoršil i její zdravotní stav.

Žalobkyně sama v doplnění žaloby pak uvedla, že se domáhá mezinárodní ochrany zejména podle ust. § 13 zákona o azylu.

Podle § 13 odst. 1 zákona o azylu, rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž by udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle § 13 odst. 2 písm. a) zákona o azylu, rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odst. 1 rozumí manžel, nebo partner azylanta.

Na tomto místě soud uvádí, že žalobkyni nemohl být udělen azyl podle ust. § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, neboť není rodinným příslušníkem toho, jemuž by byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, když je manželkou pana N. B., nar., který byl také žadatelem o udělení mezinárodní ochrany. Ministerstvo vnitra rozhodlo stejně jako v případě žalobkyně, že mu azyl nebyl udělen, jmenovaný proti tomuto rozhodnutí podal žalobu a Krajský soud v Brně rozhodl rozsudkem dne 8.11.2017 tak, že jeho žalobě nebylo vyhověno, tedy žalobu jako nedůvodnou soud zamítl.

Žalobkyně tedy není rodinným příslušníkem, tedy manželkou toho, jemuž by byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 zákona o azylu, a proto na ni nelze ust. § 13 zákona o azylu vztáhnout.

Žalovaný dle názoru soudu se velmi podrobně zabýval i otázkou, zda by žalobkyni měl být udělen azyl humanitární podle § 14 zákona o azylu a zabýval se tedy výrazně a podrobně také sociální, ekonomickou a rodinnou situací žadatelky a přihlížel výrazně k jejímu věku a zdravotnímu stavu.

V tomto směru soud uvádí, že pokud jde o žalobkyni, sama uváděla, že již 25 let má problémy s cukrovkou, že se s ní léčila i v, byla tam zdravotně pojištěna, docházela k lékaři nebo chodil někdy i lékař k ní domů. Pokud jde o toto zásadní zdravotní postižení, s ním by se tedy žalobkyně nadále mohla léčit v, když tomu tak bylo předchozích více jak 25 let. Už před odjezdem z měla žalobkyně také další zdravotní problém, jak sama uvedla, a to mrtvici a infarkt a sama uvedla, že později ve Švédsku se její zdravotní stav ještě zhoršil v důsledku jednání imigračních úředníků. Bylo však zjištěno, že žalobkyně si do jisté míry zhoršení zdravotního stavu ve Švédsku způsobila i sama tím, že odmítala jídlo, pití a léky. Když pak byla hospitalizována v jednom v případě i v ČR kvůli pohybovým problémům, tato léčba byla předčasně ukončena, a to proto, že žalobkyně nerespektovala příkazy lékařů.

Žalobkyně se tedy nechovala ve všech případech jako ukázněný pacient, což do jisté míry zajiště mohlo způsobit zhoršení jejího zdravotního stavu.

Do soudního spisu pak založila žalobkyně zprávu z psychologické intervence a zprávu o lékařském zákroku – operaci očí, z níž pak bylo prokázáno, že žalobkyně má i jisté psychické problémy, zejména v důsledku odloučení od syna, který žije již řadu let ve Švédsku a že má na území ČR podstoupit operaci očí. Ani tyto problémy, ani předtím jmenované problémy

však nezpůsobují, že žalobkyně by byla nějak bezprostředně ohrožena na životě, nebo že by se jednalo o zdravotní problémy, které by nemohly být léčeny i v

Zdravotní stav žalobkyně není tedy takový, že žalobkyně by nemohla absolvovat návrat do a příslušnou léčbu zdravotních problémů, které má, absolvovat i v, i když soud se ztotožňuje se stanoviskem žalovaného v tom, že zajisté zdravotní péče v ČR nebo ve Švédsku je na vyšší úrovni, než v, nicméně, o zdravotní stav žalobkyně mohou lékaři pečovat také v, kdy zdravotnictví tam není na výrazně nižší úrovni.

Důvody pro udělení humanitárního azylu tedy naplněny nebyly.

Soud se pak zabýval také tím, zda nebyla splněna podmínka ust. § 14a) – udělení doplňkové ochrany, když dospěl k závěru, že tomu tak není. Samotná žalobkyně, jak soud uvedl, nebyla politicky angažovaná, při návratu do by jí dle zpráv Ministerstva zahraničních věcí proto, že jistou dobu pobývala v zahraničí, nečekalo rozhodně mučení či nelidské zacházení a ze zpráv, které měl soud k dispozici a byly založeny ve spisu sp.zn. 41 Az 3/2017, týkající se azylového řízení jejího manžela, vyplývá, že, kteří žili určitou dobu v zahraničí, při návratu zpět do žádným způsobem nejsou diskriminováni, žádné příkoří vůči nim není páčáno, jsou postaveni na stejnou roveň jako ostatní občané, kteří tam žijí stále.

Soud tedy shrnul, že v případě žalobkyně ani podmínka ust. § 14a) zákona o azylu naplněna nebyla a s ohledem na skutečnosti, které soud v odůvodnění rozsudku uvedl shora, dospěl k závěru, že žaloba důvodná není, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, žalobkyně ve věci neměla úspěch, náklady řízení jí proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu žádné náklady kromě běžné úřední činnosti nevznikly.

Žalobkyni k ochraně jejich práv byla ustanovena právní zástupkyně, advokátka, které náleží odměna za zastupování plus hotové výdaje, a to za 5 úkonů právní pomoci po 3 100 Kč, 5x hotové výlohy po 300 Kč, vše zvýšeno o 21% DPH, neboť právní zástupkyně je plátcem DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 8. listopadu 2017

JUDr. Jana Kubenová, v.r.
samosoudkyně